No. 12

Lei 2

Cavalerii Morții

MARE ROMAN ISTORIC NAȚIONAL DIN VIAȚA LUI

PENEȘ CURCANUL

DE RADU MIHNEA

Editura OMNIA. București I, Str. Academiei 24

Trancă Temelie se îndreptă râzând batjocoritor, în spre masa, pe care, cu capul plecat pe braţe, Ilie Geambaşul părea hotărît să facă pe omul beat-mort, nădăjduind poate că astfel, va isbuti să scape de mânia mulţimei înfuriate.

— Bravo, cap de bandă ! — strigă atunci Trancă Temelie, dispreţuitor. — De îndată ce vede că gluma se îngroaşe, face pe beatul, spre a stârni milă şi a scăpa de mardeală !... Scoală de acolo, fricosule... ruşine să...

Mai mult n'apucă să zică Trancă, deoarece câţiva cetăţeni, mai nerăbdători chiar decât Vasile, năvăliseră din grădină pe uşile de dindos şi cu urlete infernale se năpustiră asupra bătăuşilor.

O clipă mai târziu intră în cârciumă, venind din stradă, şi Vasile cu Mihai, urmaţi de puzderie de oameni, cari în furia lor nu mai aşteptară nici un fel de comandă şi se repeziră cu măciuci, cu reteveie, cu pari şi cu ce le ieşi la îndemână, asupra bătăuşilor.

Trancă se luptă ca un leu. Măciucile, ciomegele, cădeau cu nemiluita asupra lui, dar uriaşul nu se lăsa şi punând mâna pe un scaun, lovea în stânga, în dreapta, unde apuca, iar când vre-o lovitură de-a lui nimerea vreun trup omenesc, acesta se prăbuşea la pământ, unde rămânea nemişcat.

De câteva ori, scaunele cu cari se apăra, i se făcură ţăndări în mână şi atunci Trancă lua un altul, iar când nu mai găsi scaune prin apropierea lui, ridică o masă şi începu să lovească cu ea.

Nu tot astfel s'au petrecut lucrurile însă cu Ilie Geambaşu.

De cum intrară cetăţenii în cârciumă, pe uşa de dindos, se auzi o detunătură de revolver şi bătăuşul, care părea că într'adevăr voia să facă pe beatul, stând cu capul pe masă, culcat peste braţe, se rostogoli de pe scaun. Dar trupul lui nu apucă să ajungă pe podea, când fu izbit de o adevărată ploaie de măciuci, cari îl nimeriră peste picioare, peste mijloc, dar mai ales peste cap, peste ochi şi peste gură, desfigurându-l cu desăvârşire şi făcând din el o grămadă de carne sângerândă.

Toate drepturile rezervate

Până să ajungă Vasile şi Mihai lângă temutul bătăuş, pentru a-şi lua răzbunarea, acela, care fusese ani de zile spaima Bucureştilor, nu mai părea, decât un morman de carne, oase şi sânge, amestecat cu ruptură de veşminte, cari nu puteau fi recunoscute, dacă făceau parte din pantalonii creţi, din surtuc, sau din cămaşă.

Groaznică fusese răzbunarea poporului. Dar ar fi fost cu neputinţă să se întâmple altfel, căci erau prea multe răzbunări adunate acolo. Fiecare din cei de faţă avea de cerut socoteală pentru o soră siluită, o nevastă necinstită, o fată pângărită, un frate ucis mişeleşte sau un tată răpus în acelaş chip.

Furia mulţimei nu fu însă mai puţin sălbatică, nici în ceeace îl priveşte pe Trancă Temelie.

Este adevărat, că acesta s'a luptat cu un curaj orb timp de aproape o jumătate de ceas, împotriva a zeci şi sute de oameni, dar până în cele din urmă, uriaşul to a fost doborât de numărul copleşitor al vrăjmaşilor săi Trântit la pământ, el fu lovit, călcat în picioare şi aruncat, cât era de mare, de colo până colo.

Dar cu toate acestea alcătuirea vânjoasă a trupului său rezistă ca prin minune.

Trancă Temelie scăpă cu viaţă, dar oricare în locul lui, ar fi vrut de o mie de ori mai bine să moară, decât să trăiască aşa, cum a mai trăit el.

Pe când bătaia, sau mai bine zis, strivirea celor doi bătăuşi era în toi, la cârciuma La Berbec, deodată se auzi de afară un strigăt, repetat îndată de mii de guri:

— Jandarmii... Vin jandarmii!

Cât ai clipi din ochi, cârciuma se goli, cetăţenii, după ce-şi vărsaseră necazul, fugind acuma, care încotro, ne mai ascultând de nimeni şi nimeni ne mai interesându se de vecinul său.

Câţiva, mai rămaseră prin faţa Primăriei, curioşi să vadă ce se va mai întâmpla.

Atunci, o ceată de studenţi, cari veneau dela Circul Suhr, unde Bonifaciu Florescu ţinuse o conferinţă despre „ Răpirea Bucovinei", începură să manifesteze împotriva guvernului şi cum albii erau înfuriaţi din pri-

cina cumplitei pedepsiri a celor doi bătăuşi ai lor, poruncră armatei să împrăştie mulţimea, cu orice preţ.

Intre timp, o parte dintre cei împrăştiaţi de jandarmi, La Berbec, se înapoiară din nou la Primărie şi acuma erau din nou în faţa ospelului comunal mai multe mii de oameni.

Căpitanul Mărculescu, care comanda trupa de pompieri înarmaţi, ce păzea acuma Primăria, porunci: „Arma la mână“ şi cât ai clipi din ochi, miile de oameni începură să fugă.

Incurajaţi că aveau acuma lângă ei şi armata, bătăuşii ieşiră de prin ascunzătorile în cari stătuseră până atunci şi năvăliră pe urmele fugarilor.

„Capete sparte, oameni călcaţi în picioare, târâţi de păr, douăzeci de bandiţi şi agenţi poliţieneşti grămădiţi asupra unui singur om... O teroare generală, tobele şi trompetele sunând, jandarmi călări alergând în carieră cu săbiile scoase, dorobanţi, jandarmi pedeştri, pompieri, etc., etc...“ iată cum descrie un cronicar al acelor întâmplări ceeace a urmat.

După împrăştierea mulţimii, poliţia a ridicat din cârciuma La Berbec pe cele două victime ale răzbunării populare şi le-a dus, pe Trancă Temelie la spitalul Colţea, iar mototolul de carne şi oase însângerate, care se pretindea că se numise odată Ilie Geambaşul, în camera mortuară a aceluiaş spital.

Dar cu toate că, nu mai avea un os întreg în el, cu toate că fâşii atârna carnea de pe el, atât de puternic a fost uriaşul Trancă Temelie, încât a mai zăcut o lună de zile la Spitalul Colţea, până să-şi dea sufletul.

Ori, doctorii spuseseră că va muri chiar în ziua în care a fost adus acolo.

După moartea lui, studenţii au tipărit un anunciu mortuar, bătându-şi joc de guvernul ai cărui bătăuşi fuseseră cei doi ticăloşi, iar un poet cu numele de *Nicolae Safir*, a făcut următorul epitaf:

Aicea răposează cu jale în vecie
Ilie zis Geambaşul şi Trancă Temelie.
Ei fură 'n a lor viaţă iluştri căuzaşi
Vestiti în relevee şi groaznici ciomăgaşi.

Atât de mare fusese bucuria cetăţenilor că au scăpat de Ilie Geambaşul, încât până şi poeţii au pus în versuri ironice moartea lui.

Dar bucuria aceasta le fu de scurtă durată, deoarece pacostea, de care credeau că au scăpat, se ivi din nou, chiar a doua zi după ce apărură în gazetă versurile de mai sus.

Această pacoste, care îşi scoase la iveală capul de monstru, se numea acuma : *Ilie Tabacu* şi era un îmbogăţit, un parvenit, despre care nimeni nu ştia de unde apăruse, afară de boierul Grigore Pană.

CAP. XXI

O revedere neaşteptată.

Intr'o însorită dimineaţă de sfârşit de Aprilie, trenul ce venea dela Giurgiu sosi în Gara Târgovişteî — Gara de Nord de astăzi — cu o întârziere de aproape o jumătate de ceas.

Intârzierea aceasta însă, nu miră pe nimeni, deoarece pe atunci, chiar pe o distanţă scurtă, ca aceea dela Giurgiu la Bucureşti, trenurile aveau întârzieri însemnate, însă din pricini cu totul deosebite, de acellea, cari provoacă întârzierile trenurilor din zilele noastre.

Atunci de pildă, era îndeajuns ca boerul cutare să-l vestească pe şeful unei staţii că va pleca la Bucureşti cu trenul de zece, ca şeful staţiei să nu dea drumul trenului mai departe, până nu sosea boerul. Ori, boerul pentru ce era boier, dacă nu spre a face trenul să-l aştepte ?

Dacă de pildă, trenul trebuia să sosească în gara de unde îl lua el, la o anumită oră, boierul deabia pornea dela moşie la ora aceea, aşa că bieţii călători, când vedeau că trenul stătea prea mult într'o staţie, nu se mai interesau de pricina întârzierii, ci întrebau de-a dreptul, la ce depărtare este aşezat conacul de gară ? Apoi îşi făceau socoteala, cât îi trebuia unei trăsuri să ajungă dela conac la gară şi ştiau îndată cât mai au de stat pe loc.

Dar nimeni nu făcea gălăgie, nimeni nu reclama. Atunci lumea nu era grăbită ca astăzi şi chiar dacă se grăbea cineva, în zadar protesta la şeful gării, căci care şef de gară ar fi îndrăznit să pornească trenul mai înnainte de sosirea boierului ?

Dealtfel, vom pricepe mai uşor aceste obiceiuri, dacă vom mai da şi amănuntul că, şefii de gară de atunci erau numiţi din oamenii de încredere ai boierului, în apropierea moşiei căruia se găsea staţia şi că deci, la cea mai mică nemulţumire a moşierului, şeful gării era schimbat chiar de a doua zi.

In asemenea împrejurări, firește că se petreceau şi lucruri, cari astăzi apar numai ca glume din trecut, cari însă s'au petrecut în realitate.

Aşa de pildă, se întâmpla ca moşierul să-l vestească pe şeful staţiei de cu seară că, a doua zi va pleca spre oraş. Intre timp însă, fie că boierul se răsgândea, fie că uita chiar, că avea de gând să călătorească cu trenul, el îşi vedea liniştit de gospodăria moşiei.

Şeful staţiei aştepta un sfert de ceas, aştepta o jumătate şi dacă vedea că boierul nu mai vine, urca un acar pe cal şi-l trimitea la conac, să vadă ce este cu boierul. Dar boierul era pe moşie. Şi atunci acarul cutreera în galop sute de pogoane, până când dădea peste moşier.

— Boierule, nu veniţi, că trenul stă de un ceas în gară ? — întreba acarul.

— Tii — făcea boierul — dar am uitat ca de rele, că trebuia să mai plec astăzi ! Nu face nimic, voi pleca mâine. Spune-i şefului că poate să dea drumul trenului!

Asemenea întâmplări erau zilnice pe vremea aceea şi când vreun tren sosea fără întârziere, atunci şeful staţiei Bucureşti nici nu mai ieşea pe peron, deoarece ştia că în tren nu este niciun boier.

O întâmplare asemănătoare fu pricina întârzierii trenului de Giurgiu din ziua aceea.

Pe la ceasurile patru de dimineaţă anume, la şeful staţiei din Giurgiu veni un om, care cumpără toate biletele unui vagon de clasa întâia.

Bietul şef de staţie rămase cu gura căscată, căci aşa ceva nu-i se mai întâmplase de ani de zile, de când ve-

nise odată un ministru să viziteze Giurgiu. Şeful îşi aducea aminte că atunci, ministrul călătorise tot singur într'un vagon de clasa întâi.

Curios, căci pe vremea aceea lumea era mai curioasă decât acuma, şeful încercă să-l descoasă pe cumpărătorul celor şaisprezece bilete de clasa întâi, în privinţa persoanei care îl trimisese. Dar omul nu-i dădu nici un răspuns hotărît şi atunci şeful gării rămase încredinţat, că trebue să fie vorba tot de vreun ministru, care însă călătoreşte „incognito".

S'a întâmplat însă, ca la ora plecării trenului, acela care cumpărase biletele unui vagon întreg, să nu sosească încă. Dar şefului gării nici prin minte nu-i trecea să dea drumul trenului, fără călătorul „incognito". Cum să îndrăznească el să se pună rău cu un om, care îşi rezervase un vagon întreg ?

Şi astfel trecu un sfert de ceas, trecu o jumătate şi deabia atunci se zăriră, venind dinspre port, doi bărbaţi şi treisprezece femei.

Uimirea şefului staţiei fu îndeajuns de mare, când în loc de omul de vază pe care îl aştepta, văzu urcându-se în vagon o droaie de femei, îmbrăcate toate în şalvari şi pe deasupra având, care un covor, care un şal turcesc, care te miri ce altă îmbrăcăminte înjghebată într'un minut.

Se cam înfurie el, că ţinuse trenul în loc pentru nişte artiste — căci asta îşi închipuia el că trebuiau să fie cele treisprezece femei — dar la urma urmelor, se mângâie cu gândul că făcuse măcar o vânzare bună pentru căile ferate, deoarece nu i se mai întâmplase niciodată să vândă toate biletele unui vagon de clasa întâia.

Aceasta era deci pricina, pentru care trenul de Giurgiu sosise în ziua aceea în Gara Târgovişteі, cu o întârziere de o jumătate de ceas.

Coborând din tren, şapte femei se urcară fiecare în câte o birjă şi se împrăştiară în diferite părţi ale capitalei. Celelalte şase, însoţite de cei doi bărbaţi, luară şi ele două birji, cu cari se duseră la Hotel Caracaş, (1) din strada Şelari.

---

1) Astăzi hotel Victoria din Strada Şelari.

Nu este nevoie să mai spunem că, aceste treisprezece femei erau cadânele eliberate de Cavalerul Nopţii din haremul lui Mehemet-Ali, iar cei doi bărbaţi erau Şoimu şi Burcel.

Cele şapte femei, cari porniseră fiecare în câte o trăsură, erau fie din Bucureşti, fie de prin apropierea capitalei şi de aceea se îndreptară spre casele lor, sau spre locuinţele rubedeniilor pe cari le aveau aici.

Pe celelalte şase cadâne, Burcel şi cu Şoimu le duseră la Hotel Caracaş, deoarece aşa le poruncise Cavalerul Nopţii, până când urma să ia o hotătâre în privinţa lor, deoarece nenorocitele erau de prin Macedonia, de prin Serbia şi Bulgaria şi nu cunoşteau pe nimeni în Bucureşti.

In ceeace îl priveşte pe Cavalerul Nopţii, acesta nu venise împreună cu femeile eliberate, pentru ca ele să nu afle cine era Cavalerul Nopţii. Sosise în Bucureşti cu acelaş tren, dar venise în alt vagon şi când coborî pe peronul Gării Târgovişţei, nici una din fostele cadâne nu-l mai recunoscu, cu toate că Peneş stătuse tot timpul pe lângă ele, pentru a supraveghea plecarea lor în oraş.

Dela gară apoi, luând o trăsură, Peneş se duse şi el la Hotel Caracaş, unde luă o odaie, dar nu pe numele sub care trăise până atunci, deoarece nu voia să mai aibă nimic de a face cu numele acesta, care ştia că nu este al lui. El se dădu drept Radu Peneş şi îşi alesese acest hotel, spre a putea fi mai aproape de cadânele salvate, pentru a le putea veni în ajutor, dacă li s'ar fi ivit ceva neplăceri în oraşul, care le era cu desăvârşire străin.

După ce se odihni puţin, deoarece nu dormise toată noaptea, se sculă pe la amiazi, se îmbrăcă în haine de oraş şi se duse să mănânce la birtul lui Hristodor, depe Calea Mogoşoaii, aşezat în clădirea în locul căreia mai târziu s'a ridicat Hotel Luvru.

Birtul lui Hristodor era cunoscut în Bucureştii de pe atunci, fiind cel mai bun în mâncări orientale.

Mai era cunoscut însă şi pentru soţia lui Hristodor, coana Uţa, femee frumoasă şi plină de virtuţi „bucătăreasă de mâna întâia, mâna dreaptă a bărbatului, pen-

tru conducerea negustoriei şi prietenă de mâna stângă, pentru mulţi muşterii pe alese“ cum spune cronicarul.

Fireşte însă că, Peneş nu se dusese acolo pentru ochii coanei Uţa, ci pentru a mânca mai bine.

Coana Uţa îi cam dădu ea târcoale, căci Peneş era bărbat frumos şi cu statura-i voinică şi privirea-i ageră, dar totuş blândă, plăcuse în viaţa lui multor femei, dar în ziua aceea Cavalerul Nopţii nu era de loc pornit să primească ochiade, nici chiar dela coana Uţa.

Voinicul era trist şi abătut şi aproape că nici nu se atinse de mâncare, cu toate că venise anume la Hristodor, pentru a mânca bine. Dar de îndată ce se văzu pe stradă, pe străzile oraşului, despre care nu ştia, dacă era al lui sau nu, taina naşterii sale îi veni din nou în minte şi ca întotdeauna când îşi amintea de ea, sufletul i se întrista, inima îi sângera. Neîndurarea boerului Grigore Pană, îl urmărise tot timpul, dar încăpăţânarea şi răutatea acestui om i se părea mult mai mare acuma, când nu-l despărţeau de el, decât câteva străzi.

La un moment dat, se gândi să se mai ducă odată la acela, pe care îl crezuse unchiul său, dar îşi aduse aminte că plecând dela el, hotărâse să nu se mai întoarcă niciodată în casa aceea şi Peneş nu era omul care să nu se ţină de cuvânt.

Căută deci, să-şi alunge din minte gândul că ar putea afla vreodată dela bătrânul maniac, cine a fost acela, care i-a dat viaţă şi după ce îmbucă ceva din felurile, pe cari coana Uţa i le aducea în persoană, plăti şi porni în sus pe Podul Mogoşoaii. In faţa treatrului luă o trăsură şi îi porunci muscalului să-l ducă la şosea, nădăjduind că aerul răcoros îi va risipi gândurile negre.

Vremea fiind frumoasă, o sumedenie de lume ieşise la plimbare pe şoseaua, care atunci era mărginită de pădure, pe amândouă părţile şi trăsurile, care mai de care mai luxoase, se ţineau lanţ, ca în zile de sărbătoare.

Ochii lui Peneş alunecau nepăsători peste femeile elegante, cari ieşiseră să-şi arăte frumuseţea făpturii şi a toaletelor şi nici nu băga în seamă privirile pline de

interes, cu cari se uitau la el aceste femei, cari se întrebau mirate, cine era acest tânăr chipeş, pe care nu-l întâlniseră în niciunul din saloanele bucureştene ?

Deodată însă Peneş tresări.

Intr'o elegantă trăsură de casă zărise o femee, care poate că nu era mai frumoasă decât celelalte cari treceau pe lângă el şi nici mai bine îmbrăcată decât ele, dar care totuş îi oprise privirea, după cum de altfel, oprise şi el privirile coniţei din trăsură.

Unde mai zărise el figura aceasta ?... In Bucureşti nu cunoştea pe nimeni, deoarece Grigore Pană avusese grijă să-l împiedice de a se arăta în lume, deci din capitală nu o cunoştea... Din Bulgaria ?... Nu prea îi venea să creadă, deoarece acolo numai străinele măritate cu oameni de vază îndrăzneau să se arate singure pe stradă, căci altfel erau îndată răpite pentru haremul vreunui bey sau paşă... Dar atunci de unde o cunoştea ?

Tocmai se hotărâse să nu-şi mai frământe mintea în zadar, când fără ca el să fi băgat de seamă, trăsura elegantei coniţe întoarse şi opri la cel dintâi rond.

— Doamne — exclamă atunci Cavalerul Nopţii—dar aceasta este Mitzi Stenner, dela Viena ! Ce caută ea oare la Bucureşti ?

Fără a mai sta pe gânduri, Peneş îi porunci muscalului să oprească şi coborând din trăsură, se duse de-a dreptul la frumoasa vieneză, care-l primi cu zâmbetul pe buze.

— Mitzi, tu la Bucureşti? —întrebă Cavalerul Nopţii, mirat.

— După cum vezi ! — răspunse frumoasa vieneză, întinzându-i mâna, pe care Peneş o sărută, după moda apuseană. — Am sosit deabia de câteva zile şi-mi pare foarte bine că te văd, deoarece nu cunosc pe nimeni în Bucureşti şi mă plictisesc.

Nu cunoştea pe nimeni ?... Vai, dacă ar fi ştiut ea că nici el nu cunoştea pe nimeni, cu toate că era copil al Bucureştilor, născut şi crescut aici, până la vârsta de cincisprezece ani !

— Şi ce vânt te aduce la Bucureşti, frumoasă Mitzi ? — întrebă Cavalerul Nopţii.

Vieneza nu răspunse îndată. Işi lăsă ochii în jos şi după o oarecare şovăire, zise :

— Am auzit vorbindu-se atâtea despre oraşul vostru, încât am fost curioasă să-l cunosc şi eu.

Peneş pricepu îndată că Mitzi Stenner nu-i spusese adevărul şi îi răspunse, zâmbind :

— Mitzi... mi se pare că ţi-a sucit capul vreun român şi ai venit la Bucureşti după el !

— Te înşeli — zise frumoasa vieneză. — Mă cunoşti îndeajuns, pentru a şti că în inima mea nu mai poate

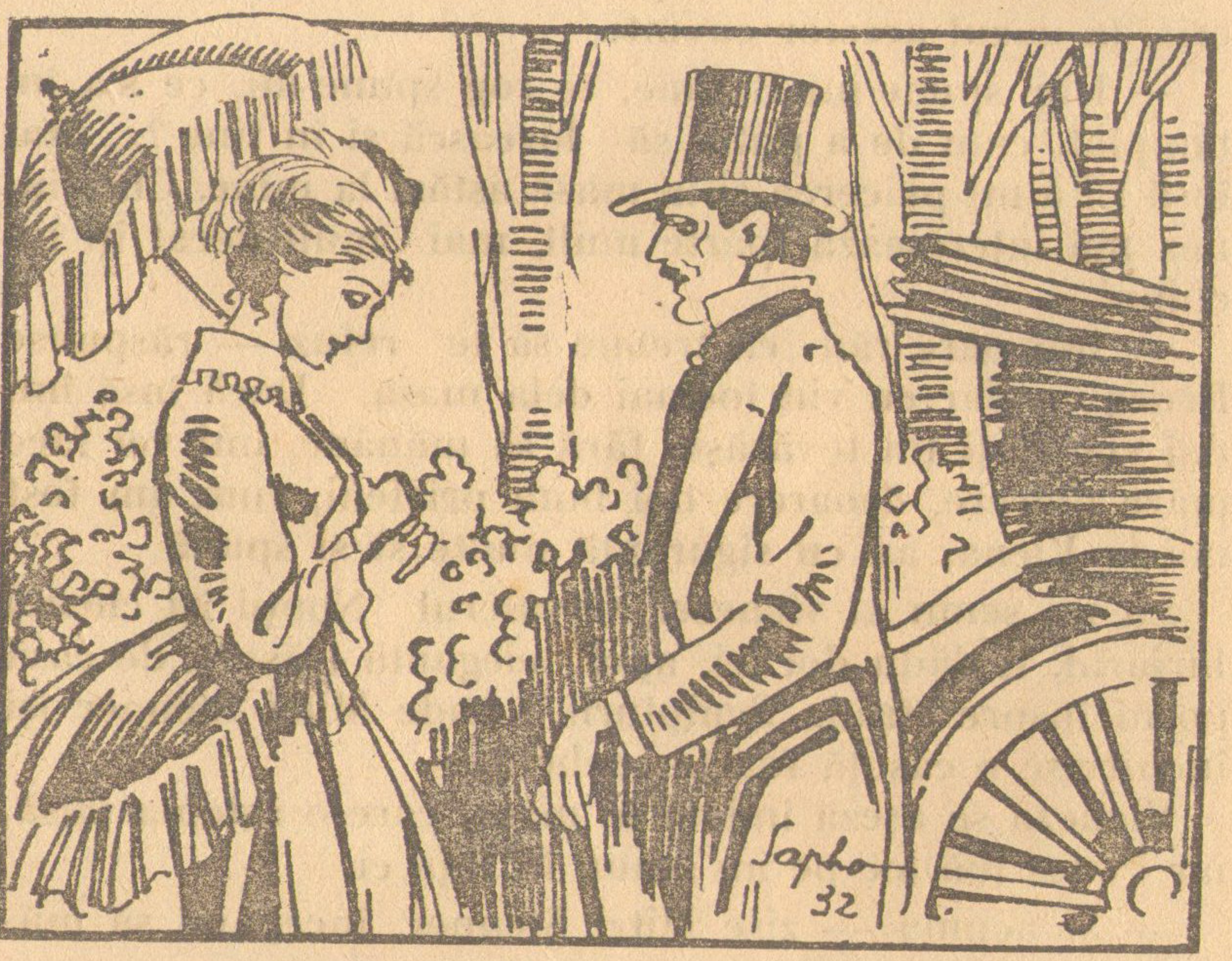

intra chipul nici unui bărbat. De când nenorocul meu a vrut să văd la Viena ce sunt în stare bărbaţii să facă, de atunci inima mea s'a închis oricărui simţământ duios pentru un bărbat.

— Da, ai dreptate —zise Cavalerul Nopţii, dând trist din cap — şi nu ştiu dacă mai este pe lume vreo femee, căreia să i se fi întâmplat ceeace ţi s'a întâmplat ţie. Cred de altfel că ai auzit ce a ajuns astăzi nemernicul. Ceeace sunt încredinţat însă că nici nu bănuieşti, e că ticălosul acesta a isbutit să se facă şi pricina nenorocirii mele.

— Cum ?... Iulius Detrois pricina nenorocirii tale ?— întrebă vieneza şi mirarea ei fu atât de mare, încât scăpă din mână umbreluţa de mătase, cu care se apăra de soare.

— Da, Mitzi — răspunse Peneş şi ochii i se umeziră. — Iulius Detrois, nemernicul renegat, este şi pricina nenorocirii mele.

— Dar cum, ce ţi-a făcut ? Ce a putut să-ţi facă ?

—O mârşăvie aproape tot atât de mare, ca şi aceea, pe care a săvârşit-o faţă de tine.

Pe Mitzi Stenner o cuprinse o înfrigurare de nedescris, la auzul acestor cuvinte.

— Dar spune-mi Radule, te rog spune-mi, ce s'a întâmplat, cum de a putut să lovească şi în tine ?... Stai însă ! Fă-mi plăcerea şi ia masa astăzi la mine. Chestiunea mă interesează foarte mult, mai mult decât îţi închipui.

— Imi pare rău că trebue să te refuz — răspunse Peneş — dar eu vin tocmai dela masă. Dacă însă îmi dai voe să-ţi ţin tovărăşie fără să mănânc, îmi vei face mare plăcere, deoarece doi buni prieteni, cum am fost noi la Viena, au cu siguranţă multe să-şi spună.

La un semn al vienezei, Cavalerul Nopţii îşi chemă birjarul, îi dădu doi lei, apoi eleganta trăsură de casă porni înspre strada Sculpturii, unde Mitzi Stenner îşi închiriase o căsuţă foarte cochetă.

Vieneza se aşeză îndată la masa, care o aştepta pusă, iar Peneş luă loc pe un scaun în faţa ei.

— Şi acuma — zise Mitzi Stenner, începând să mănânce — spune-mi te rog, care este ticăloşia, pe care Iulius Detrois a săvârşit-o şi faţă de tine ?

— Imi ceri să-ţi fac mărturisiri, pe cari nu le-am făcut nimănui din Bucureşti — începu Peneş — dar, cum suntem amândoi jertfele aceluiaş mizerabil şi mai ales cum ştiu dela Viena, unde la rândul tău ai avut încredere să-mi faci destăinuiri, pe care nimeni nu le cunoştea, cum ştiu, zic, că-mi eşti într'adevăr prietenă, îţi voi spune care este nenorocirea, cu care n'a încercat soarta, prin Iulius Detrois.

Cavalerul Nopţii rămase câteva clipe pe gânduri, ca

şi când ar fi vrut să controleze în gând ceeace urma să spună, deoarece erau lucruri, pe cari nu voia să i le desvăluiască nici chiar vienezei şi apoi zise :

— După sosirea mea dela Viena, am întâlnit aici la Bucureşti o fată, drăgălaşă şi bună, cum nu cred că mai poate exista pe lume. Mi-a fost dragă din cea dintâi clipă când am zărit-o şi soarta a vrut ca nici inima ei să nu rămână rece la simţămintele cari încolţiseră în sufletul meu.

Aceeaş soartă însă, a căutat să mă facă să înţeleg atotputernicia ei, aruncâdu-mă în braţele desnădejdei, după câteva zile numai de când o întâlnisem pe frumoasa şi drăgălaşa copilă.

Intr'o zi Rodica — aşa se numeşte iubita inimei mele — a plecat la Giurgiu, împreună cu alte şapte prietene, să facă o plimbare pe Dunăre. Nenorocirea a vrut ca un vânt puternic, care bătea dela miază-noapte, să ducă barca spre ţărmul bulgăresc, în apropierea căruia se găseau alte câteva bărci, pline cu başbuzuci. Ticăloşii, de îndată ce au zărit opt femei, în barca pe care valurile o aruncaseră în apropierea lor, au încunjurat-o şi l'au silit pe barcagiu, cu revolverele în mână, să tragă la ţărm.

Acolo apoi, başbuzucii le-au legat pe cele opt românce şi în speranţa unei răsplăţi, le-au dus în haremul lui Mehemet-Ali, care, după cum cred că ştii, este comandantul suprem al oştirilor păgâne din Balcani şi în clipa de faţă, îşi are reşedinţa la Rusciuc.

— Nenorocitule — strigă frumoasa vieneză, cu sinceră părere de rău — şi iubita ta a căzut în mâinile lui Mehmet-Ali ?

— Da — răspunse Cavalerul Nopţii, cu inima sfâşiată de durere — a căzut în mâinile Băutorului de Sânge. Eu, care pe vremea aceea mă găseam la Rusciuc, auzind că opt romance au fost răpite şi aruncate în haremul ticălosului renegat, m'am hotărât să le salvez, înfruntând orice primejdie, fără să ştiu că printre ele se găsea şi sărmana mea Rodica.

— Şi... şi ai isbutit ? — întrebă Mitzi Stenner cu groază. — Nefericitul meu prieten, înţeleg acuma, care

este durerea ta. Rodica tânjeşte şi astăzi în harem, căci nimeni nu poate să mai salveze o femee, care a fost aruncată în acest blestemat alcov al turcilor ?

— Totuş, eu am reuşit s'o răpesc din harem, atât pe Rodica mea, cât şi pe celelalte şapte prietene ale sale, trecându-le pe toate peste Dunăre, înapoi în România. O întâmplare însă, de al cărei rost n'am isbutit să dau nici până astăzi, a făcut ca fugarele să fie prinse şi aruncate din nou în haremul Băutorului de Sânge.

Pe când oamenii mei le aduceau în trăsuri la Bucureşti, au fost atacaţi chiar la marginea oraşului, de o bandă de vreo sută de mascaţi, cari au smuls femeile din mâinile flăcăilor mei şi le-au dus plocon la Rusciuc lui Mehemet-Ali.

Am trecut iarăş în Bulgaria, cu gândul de a-l sili pe renegat să-mi înapoieze pe cele opt nenorocite, sub ameninţarea desvăluirii tainei sale, pe care după cum ştii, o cunosc dela tine. In aceeaş noapte însă secretarul Marelui Vizir a venit în persoană să-l ducă pe Mehemet-Ali la Constantinopol, unde se pare că Băutorul de Sânge fusese încondeiat de cineva.

— O, numai încondeiat?! —exclamă Mitzi Stenner, în vreme ce ochii ei începură să lucească ameninţător. —N'a atârnat decât de un fir de păr, ca Mehemet-Ali să nu se mai întoarcă niciodată la Rusciuc şi poate să-şi piardă nu numai rangul la care a ajuns în armata turcească, ci chiar şi capul.

— Aşadar este adevărat? — întrebă Cavalerul Nopţii, cu vădit interes.— Este adevărat că Mehemet-Ali era ameninţat să cadă în disgraţie ?

— Da, este foarte adevărat. Mai târziu îţi voi da şi unele amănunte în această privinţă, deocamdată însă, spune-mi ce s'a întâmplat cu iubita ta, căci chestiunea această mă interesează în gradul cel mai înalt?

— După cum ţi-am spus — reluă Cavalerul Nopţii — tocmai în seara, în care voiam să încerc din nou eliberarea prizonierelor, Mehemet-Ali a trebuit să plece la Constantinopol şi temându-se pe semne s'o lase pe Rodica la Rusciuc, ca nu cumva să reuşesc s'o scap în lipsa

lui, a dat-o pe mâinile unor başbuzuci, pentru a o duce, numai Dumnezeu ştie unde.

De atunci Rodica este dispărută, nu ştiu unde este, nu ştiu dacă mai trăeşte şi inima mi-e sfâşiată de durere, căci mi-e dragă, Mitzi, mi-e dragă cum nu-mi închipuiam vreodată că mi-ar putea fi dragă o femee.

Frumoasa vieneză rămase adânc mişcată de trista povestire a lui Penes şi îi părea nespus de rău de durerea ce rodea sufletul acestuia, deoarece ţinea foarte mult la Radu, încă dela Viena, unde avusese nenumărate prilejuri să-i cunoască sufletul bun şi mărinimos, de care îi dăduse dovadă încă din prima zi când l'a cunoscut.

De câte ori nu o ajutase Radu la Viena, cu sfaturi, dar mai ales cu bani, de câte ori n'o împiedicase să se prăbuşească definitiv în prăpastia, spre care o împinsese pe vremuri încă, un ticălos !

Cea mai arzătoare dorinţă de întotdeauna a lui Mitzi Stenner fusese, să se poată arăta recunoscătoare pentru binele pe care i-l făcuse Radu, să se poată plăti măcar în parte de datoria morală pe care o avea faţă de acesta. Până atunci însă, soarta nu voise să-i dea acest prilej.

Dar acuma... acuma oare nu putea ea să vină în ajutorul binefăcătorului său ? Oare legăturile ei cu Mehemet Ali nu-i dădeau putinţa să afle unde a fost dusă Rodica, şi poate chiar să-l silească s'o pună în libertate pe sărmana copilă ? Da, fără îndoială că amestecul ei ar putea avea mulţi sorţi de isbândă ! Dar cum, cum să-l facă pe Mehemet Ali să vorbească, cum să-i smulgă misterul dispariţiei Rodicăi ?

Deocamdată nu ştia cum, dar nu se putea ca deşteptăciunea şi iscusinţa sa să n'o ajute, să nu-i dea putinţa de a-l face pe Mehemet să vorbească, poate chiar fără ca acesta să-şi dea seama. De isbutit însă, trebuia să isbutească. Voia aceasta cu orice preţ, o dorea din tot sufletul.

Ce bucurie nu i-ar pricinui ea lui Radu, dacă într'o bună zi, l-ar pofti la dânsa acasă şi de după o uşă ar apărea Rodica !

Da, o va scăpa pe biata copilă din ghiarele Băutorului de Sânge, chiar dacă ar şti că pentru aceasta ar tre-

bui să renunţe la răsbunarea împotriva aceluia, care fusese nenorocirea vieţii sale !

Dar Mitzi Stenner hotărî ca deocamdată, măcar, până când îşi va alcătui planul, să nu-i spună nimic lui Radu, nici chiar să nu-i amintească despre drumul pe care-l făcuse la Istambul şi despre cele petrecute acolo între ea şi Mehemet Ali.

Deaceea se arătă îndurerată de nenorocirea lui, îl compătimi sincer, dar căută să schimbe vorba şi deşteaptă cum era, isbuti să facă aceasta atât de bine, încât până spre seară, când Peneş plecă, nu mai vorbiră nici de Rodica si nici de Mehemet Ali.

Rămăsese hotărât ca a doua zi Radu să ia masa la ea. Până atunci îşi va alcătui planul de luptă.

Dar reuşi-va oare în acest plan ?..

CAP. XXII.

Mitzi Stenner şi Iulius Detrois.

Cu douăzeci de ani în urmă, într'o modestă, dar îngrijită căsuţă de pe Radetzkystrasse din Viena, locuia profesorul de liceu Leopold Stenner, un om bun, blând şi foarte iubit de toţi cetăţenii din cartier.

Pentru profesorul Stenner nu existau în lume, decât trei lucruri : şcoala, casa şi cei doi copii ai săi, Franz, băiatul, cel mai mare şi Mitzi, fata, care pe vremea aceea deabia împlinise şaisprezece ani. Nimeni nu-şi aducea aminte să-l fi văzut pe profesorul Stenner venind acasă, mai târziu de o jumătate de ceas dela închiderea cursurilor la şcoală, precum nimeni nu-l zărise vreodată la cafenea, fără Elsa, soţia lui.

Profesorul Stenner nu cunoştea altă bucurie, decât aceea pe care i-o puteau procura viaţa de familie şi copiii săi, pe cari îi iubea ca pe ochii din cap. Mitzi mai ales era pentru el soarele vieţii sale şi nu era dorinţă pe care să nu i-o îndeplinească.

Cereţi mâine FASCICOLA No. 13 tuturor chioşcarilor şi depozitarilor de ziare.

Tipărit în Ate'. Soc. Imprimeriile Independenţa Str. R. Poincaré 17